

LÁ THƯ MỤC VỤ

Trong tù, đã rất nhiều lần tôi tự hỏi “*Tôi là ai ?*” bởi vì qua cách thức chế độ cộng sản áp dụng hà khắc và rất bất nhân trên những người tù, hầu như họ đã cướp mất nơi tôi cái cảm giác được làm người. Tôi không biết mình có còn là một con người nữa không, vì mỗi ngày tôi phải bị đối xử không hơn gì một con thú và phải làm việc không kém gì một cỗ máy. Con thú còn được chủ ưu ái đặt tên để gọi, còn người tù thường được gọi bằng ‘*thằng*’ dù kẻ gọi chỉ đáng tuổi con cháu. Cỗ máy hết nhiên liệu thì dĩ nhiên không phải chạy, còn những ‘*thằng tù*’ trong dạ dày có nhiên liệu chi đâu vẫn phải lao碌 không ngơi cho đến chết!

Lúc mới đến phân trại E của trại tù A.20, tôi thuộc đội đào ao. Để hù dọa và trấn áp những tù mới, viên cán bộ an ninh tên Tiên lần lượt gọi từng anh em tù lên gặp để gọi là ‘*làm việc*’. Tôi vừa bước vào văn phòng đã nghe một câu xanh rờn : “*Đám tu sĩ chúng mày đừng hòng qua mặt ông ! Chúng mày thói mỗ thói mả, toàn là gián điệp của Vatican, tay sai cho bọn sen đầm quốc tế. Tài liệu của công đồng Vatican II ông đã đọc cả rồi, toàn những chỉ thị nhằm khuynh đảo và can thiệp thô bạo vào chủ quyền các nước xã hội chủ nghĩa...*” Thật đáng thương ! Chính anh ta không biết mình nói gì và cũng chẳng biết mình là ai. Tôi e rằng anh ta không biết thân phận mình còn thua một con ếch dưới đáy giếng nhìn lên bầu trời.

Những lúc ngồi một mình trong góc sân nhà tù, câu hỏi “*Tôi là ai ?*” lại lờn vờn trong đầu. Câu hỏi gì kỳ cục vậy ? Tôi chưa bị điên mà ! Tôi vẫn biết tôi là ai và những bạn tù quanh tôi cũng biết tôi là ai ! Tôi biết mình có một tên họ khá đặc biệt, họ Phạm. Tôi cũng biết mình có một tên riêng kèm với một chữ lót giúp phân biệt tôi với người khác. Và vì là người Công Giáo, tôi lại có thêm một tên thánh riêng biệt, nhận lúc rửa tội. Tôi có một khuôn mặt, cặp mắt, mái tóc, cái mũi, cái miệng cũng không giống ai. Các nhà khoa học lại xác nhận hàm răng của mỗi người đều duy nhất, có một không hai mà họ gọi là ‘*nha-thức*’, riêng hàm răng của tôi lúc ở tù, bảo đảm là không giống ai, bởi thế sau khi ra tù, nha sĩ đã nhổ hết cả hàm trên và lác đác vài chiếc ở hàm dưới. Mấy cựu tù nhân gặp tôi liền chọc “*Anh nhập quốc tịch Pháp hồi nào vậy ?*” Hóa ra, người Pháp có dòng họ nổi tiếng là Henry còn tôi thì “*Hăng-Ru*” (tức hư răng !).

Ngoài những biểu hiện bên ngoài, tôi cũng gồm những gì mà người chung quanh không nhìn thấy, những gì thâm sâu nhất, bí ẩn nhất : Tính tình, ký ức, trí tuệ, tình cảm, tài năng, ưu điểm, khuyết điểm, linh hồn... Phần này rất ẩn kín chỉ mình Thiên Chúa biết tất cả, và những ai thân cận thương yêu tôi mới biết được phần nào. Chắc chắn quý ông bà và anh chị em, mỗi người chúng ta sẽ không bằng lòng tí nào nếu người khác chỉ căn cứ vào những dáng vẻ bên ngoài mà đoán xét. Bởi vì mỗi người cảm thấy còn có điều gì cao quý hơn thân xác, tiền bạc, áo quần, xe cộ, nhà cửa, bằng cấp, địa vị...Càng trưởng thành, chúng ta càng biết rõ hơn chính mình và đó chính là nguồn hạnh phúc vì nhận ra rằng mình là hữu thể duy nhất, không ai có thể thay thế được. Một hữu thể sẽ trường tồn bất diệt chẳng khác nào các vị thần linh.

Nhưng điều kiện để biết rõ chính mình là mỗi người phải xác định được vị trí của mình đối với người khác. Quý ông và quý anh hãy tự hỏi : “*Trong mắt vợ tôi và các con cháu tôi, tôi là ai?*”. Quý bà và quý chị cũng hãy tự hỏi như vậy, và sẽ thấy câu trả lời tùy thuộc vào cách sống của mình. Như vậy, thiết nghĩ cũng nên hỏi : “*Trong mắt tôi, vợ tôi (hay chồng tôi), con cái, cháu chắt...họ là ai ?*” Nếu tôi yêu thương và quý trọng từng người bằng chính hành động yêu thương phục vụ cụ thể; nếu tôi biết đặt tình yêu vào từng cử chỉ, lời nói, việc làm để âm thầm hy sinh mà không tính toán...Tôi yêu thương họ, tôi được họ chấp nhận và yêu thương, thử hỏi còn gia đình nào hạnh phúc hơn ? Thiên đàng chính là đây.

Tôi nói đến cách sống chứ không phải lời nói suông đâu nhé - Thánh Phaolô nhấn nhủ rằng đức tin mà không có hành động thì nào có ích gì. Trong Tin Mừng Chúa Nhật này, Đức Giêsu hỏi các môn đệ : “*Người ta nói Thầy là ai ?*” Theo ý tôi, câu hỏi này sẽ được chính Đức Giêsu hỏi mỗi người chúng ta lúc bước sang thế giới bên kia và trình diện trước Nhan Thánh Ngài. Câu hỏi quan trọng hơn mà mỗi người sẽ hỏi Ngài và hy vọng vào câu trả lời từ chính Chúa để định đoạt cho số mệnh muôn đời, hạnh phúc hay trầm luân, đó là : “*Kính lạy Thầy, Thầy nói con là ai ?*” Lúc ấy, từng trang của quyển sổ đời sẽ được bày ra trước mắt Ngài mà không còn khả năng thêm bớt hay sửa chữa gì nữa. Chính những dòng chữ trên các trang ấy sẽ là câu trả lời thật chính xác và thật quyết định : “*Thầy thực sự biết con là ai rồi*”.